

et til en Straffeanstalt eller et Fængsel hørende indeluffet Gaardsrum. Man antager, at man herved nærmest er i Overensstemmelse med Lovforslagets Tanke, men Udvalgets Flertal har iøvrigt ved at foreslaa den anførte Uffattelsesmaade havt for Øie, at det vilde være heldigt og ønskeligt, saavidt muligt at begrænde Antallet af de Steder, hvor Henrettelser skulle kunne foregaa. At blive staaende ved Straffeanstalterne turde dog neppe være tilraadeligt, navnlig naar henses til, at ingen saadan findes paa Fyen, medens der i denne Landsdel, nemlig i Odense, findes en Fængselsbygning, hvis Lokalteter synes at egne sig til den heromhandlede Brug. Der findes vistnok ialtfald enkelte flere saadanne Fængsler, og der kan komme flere til; men ganske vist er Udvalgets Flertal gaaet ud fra, at en Fængselsgaard ikkun da kan benyttes til en Henrettelse, naar den er stor nok til at rumme et ikke ganske lidet Antal Personer foruden dem, der skulle være tilstede, og derhos ikke ligger indsnævret i et tæt bebygget Bykvarter, aaben for dettes talrige Beboeres Blikke. Valget mellem dette Antal af Straffeanstalts- og Fængselsgaarde, hvorom der efter det Anførte kan blive Spørgsmaal, maa tilkomme Administrationen, det vil sige Justitsministeriet, efter tilbørligt Hensyn til, hvor Forbrydelsen er begaaet, og hvor den Dømte sidder fængslet m. v.; dette fremgaaer formentlig klart nok af den foreslaaede Bestemmelse, der paa den ene Side stiller visse Betingelser med Hensyn til Bestaffenheden af Eksekutionsstedet, hvorved det bliver ugjørligt at lade Henrettelsen foregaa paa Gjæringsstedet og i de fleste Tilfælde vel endog inden dettes Netskreds, men paa den anden Side ikke foreskriver noget enkelt bestemt Sted for Eksekutionen.

Udvalget Flertal har ikke været blindt for, hvad der lader sig anføre til Fordel for Lovforslagets Regel, at det overlades til Justitsministeren at bestemme, hvilke Embeds- og Bestillingsmænd der skulle overvære Henrettelsen; man maa imidlertid anse det for rigtigst, at ogsaa i denne Henseende bestemte Regler gives ved Loven, og det synes naturligt at udpege de Embeds- og Bestillingsmænd, som nævnes i det nedenfor stillede

Forslag. Forsaavidt der her bliver Spørgsmaal om Præstens Tilstedeværelse, da ligger det selvfølgelig udenfor den her omhandlede Lov at gribe ind i Kirkeritualets og dertil sig sluttende senere Bestemmelser om Præstens Forpligtelse til at besøge de Fangne og at berede de Dødsdømte, forsaavidt denne Virksomhed falder inden selve Eksekutionsakten. Men selve denne er det den foreliggende Lovs Opgave at ordne, og det maa være fuldt berettiget i den at give Regler sigtende til at forhindre, at muligvis en overdreven Tjenstiver hidfører uhyggelige Optrin og i hvert Fald en for den Dømte pinlig Forhaling af den endelige Guldbrydelse. Derfor foreslaar man at betinge Præstens Nærværelse af, at den Dømte ønsker den, og udtrykkelig at tilføie, at der paa selve Henrettelsespladsen ikke af Præsten maa holdes nogen Tale eller foretages nogen yderligere Formaning eller Forberedelse til Døden.

Udvalgets Flertal mener endelig, at der altid bør være en Militærkommando tilstede ved Henrettelsen, dels for at give fuldt betryggende Sikkerhed for Ordenens Opretholdelse i alle Tilfælde, dels for at lade den hele Akt paa en for Publikum mere isinesfaldende Maade fremtræde som en Ytring af Statsmagts Myndighed ligeoverfor Individernes Krænkelser af Samfundsordenen. Hvor stor den militære Afdeling, som saaledes kommanderes til Tjeneste, skal være, maa naturligvis afgjøres efter Omstændighederne i det enkelte Tilfælde; i Reglen behøver den vel neppe at være stor, og Udgifterne derved ville derfor ikke blive af synnerlig Betydning. Smidlertid har man dog, efter dertil af Justitsministeren givne Anledning, fundet det rettest at tilføie, at Udgifterne bør afholdes af Statskassen og altsaa ikke gaa ind under de almindelige Omkostninger i kriminelle Sager.

Hvad dernæst Afgangen for Publikum angaar, da finder man det rigtigst, at denne ikke aabnes uden videre Ordning eller Tilsyn, men betinges af Afgangstort. Disse bør imidlertid udstedes i saa stort Omfang, som Pladsen passende tillader det, i hvilken Henseende Afgjørelsen naturlig henlægges under Inspektøren eller Bestyreren ved paagjældende